

kvensen kan blive helt absurde situationer, hvor afsatte midler til et område ikke kommer brugerne til glæde, idet pengene går til billige øl og smørrebrød.

Der er fortsat ikke taget stilling til udgifterne i kommunerne og amtskommunerne. Alene i Århus Amtskommune ydes der, ifølge Jyllands-Posten af 26. november 1989, 1,5 mio. kr. i tilskud til kantiner. Det giver et skattefrit tilskud på 2.086 kr. pr. medarbejder. Ifølge Berlingske Tidende af 6. december 1989 ydes der kantinentilskud på mellem 200 og 300 mio. kr. i landets kommuner.

Fremskridtspartiet mener derfor, at Folketinget med dette lovforslag bør sætte en definitiv stopper for disse skatteyder tilskud, ligesom den seneste udvikling har bevirket, at lovforslaget også har til formål at genoprette den i finansministerens cirkulære af 10. januar 1990 beskrevne retstilstand.

Til brug for de fortsatte sparekampagner bør Indenrigsministeriet fra samtlige amter og kommuner indhente specificerede opgørelser over, hvor store beløb de pågældende har brugt i 1989 til mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler. Alene tværsammenligningen heraf vil nok have kolossal pædagogisk virkning. Henstillingen fra december 1982 virkede ikke.

Militærkantiner

Specielt hvad angår det værnepligtige personale, må hovedsynspunktet være, at det udbetalte standard-kostpengebeløb må være stort nok til at betale tre daglige måltider af tilstrækkelig næringsværdi. Såfremt dette ikke kan lade sig gøre – enten på grund af lokale driftsteknisk set uheldige forhold som for »små« tjenestesteder eller på grund af urationel drift – må det pågældende værnepligtige personale kompenseres gennem øgede kostpengebeløb.

Tilsvarende betragtninger gør sig gældende for ikke-værnepligtigt militærpersonel til tjeneste uden for sædvanligt tjenestested, i det omfang dette ikke allerede er tilgodeset i form af andre særydelser.

Undervisningsinstitutioner

Kantiner i forbindelse med undervisningsinstitutioner betjener både det lønnete personale og de studerende. Foran anførte betragtninger gælder også for disse kantiner. Uddannelsesstøtte må klart fremgå af de offentlige budgetter. De bør vedtages, disponeres og revideres adskilt fra anden offentlig udfoldelse.

Repræsentation og lignende

Nærværende lovforslag vil også få dræbende virkning på de udskejelser i mangemillionklassen, som

politikere og ledende embedsmænd nu tillader sig, jf. for eksempel spørgsmål nr. 229 og 230 af 10. november 1978 fra folketingsmedlem Kjærulff-Schmidt. Stærkt kritisable er de forhold, hvorunder det offentlige yder honorarer, diæter og godtgørelser for fraværelse fra hjemstedet m.v. og samtidig yder gratis måltider til de pågældende.

I henhold til gældende regler – eksempelvis Finansministeriets cirkulære af 22. september 1978 – skal der ske et vist fradrag i disse ydelser, såfremt der modtages gratis måltider under rejser, møder, kurser m.v., men disse fradrag, der typisk er af størrelsesordenen 50–80 kr. for et hovedmåltid, dækker jo langt fra de festmåltider, som ikke er ualmindelige i det offentlige.

Derfor mener forslagsstillerne, at det helt må overlades til den enkelte for egen regning selv at købe sig den forplejning, vedkommende ønsker. Nogle vil sikkert mene, at der vil være et særligt problem i udenrigstjenesten og i det hele i Danmarks relationer til fremmede magter.

For så vidt angår kongehusets repræsentationer er forholdene imidlertid således at de på finanslovens §§ 5 og 6 omhandlede beløb er tilstrækkelige for dem. Er der brug for strengt påkrævet forplejningsvirksomhed fra statens side, må det klares via finanslovens repræsentationsposter.

Derved er der stede fuld offentlighed om størrelsen af disse udgifter.

I kommunerne og amterne er der næppe i noget som helst tilfælde sagligt behov for, at skatteyderne betaler en eneste krone til repræsentative udfoldelser, der indebærer, at folk får serveringer uden at betale af egen lomme. Det afvises totalt, at det offentlige fortsat skal ligge under for den umoralske tese om, at den, der smører godt, kører godt.

Undtagelsesbestemmelser

Sygehusmilliarden skal først og fremmest bruges til at styrke helbredelsen af patienterne og ikke til ekstravagant forplejning til personalet.

Der er i lovforslagets § 2 den undtagelse, at sygehuspatienter og klienter i særforsorgens institutioner ikke skal betale for den mad og drikke, de nyder.

Derimod er der ikke indrettet nogen undtagelsesbestemmelse i lovforslaget for eksempel for fængsler, plejehjem og andre institutioner, hvor ophold ofte vil være af længere varighed, og hvor klientellet typisk er i besiddelse af fuld habilitet. Når forslagsstillerne ikke har medtaget nogen undtagelsesregler herom i forslaget, beror det på, at en spisebilletordning til flertallet af disse institutioners beboere må kunne administreres uden ekstra omkostninger over Socialministe-